

en munter Opstoppernæse og den Slags lysblonde Haar, der altid havde haft noget særegent tillokkende for Per. De var ud paa Natten tilfældig kommen til at sidde ved Siden af hinanden under Dansen og var straks kommen i Snak. Han havde ikke forstaaet meget af, hvad hun sagde, og hun forstod slet ikke ham. Derfor lo de meget og var hurtig blevne fortrolige. Hun var et Par og tyve Aar, Datter af en Enke, der boede i et Hus lidt udenfor Byen i Udkanten af en Skov, gennem hvilken Per kunde komme uset derhen og derfra.

Han havde kastet sig ind i dette Forhold med en ubehersket Voldsomhed, der ikke udelukkende havde sin Grund i den Tiltrækning, den bredskuldrede Landsbypige udøvede paa ham. Der var — som i de fleste af hans Handlinger — tillige noget villet i den. Han vilde bort fra det ham fremmede og generende Hang til ørkesløse Grublerier, der havde forfulgt ham siden Faderens Død. Derfor vogtede han sig i det hele for Ensomheden og tilbragte de Timer, hvor han ikke opholdt sig hos Pigen, inde i Gæstgivergaardens Skænkestue sammen med Værten og andre af Byens Folk, som han havde lært at kende, og som han alle hurtigt havde indtaget ved sin djærve Ligeftremhed og sine Tyvegylde-Stykker. Vinen flød, og Snakken gik, og Røgen fra Piberne gjorde Luften i Stuen blaa, mens Kresen omkring ham stadig øgedes, og de